

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

คิดอะไรเป็นธรรมดา

เมื่อวานเราไปไหน (ไปวัดเขาใหญ่เจริญธรรม อาจารย์อุทัยครับผม) ท่านอุทัย เราจำไม่ได้ทุกวันนี้ ความจำนี่หดเข้ามาๆ ความจำหดย่อเข้ามา ต่อไปจะเหลือแต่ลำต้น กิ่งก้านดอก ใบพังลงหมด สัญญาความจำก็ไม่ใช่ทำ ยังเหลือแต่จิต แต่จิตไม่มีอะไร กิริยาของจิตนี้มัน กิ่งก้านสาขาดอกใบของต้นไม้ ค่อยพังลงๆ ยังเหลือแต่ลำต้น จากนั้นลำต้นก็พังอีก อันนี้ก็พังลงไป นี่มันพังเข้ามา นิ่งก็ไม่ถนัด นิ่งก็เหี้ยมดชา เรานิ่งไม่ถนัด ถ้านิ่งอย่างนี้ถนัดดี พอมานิ่ง พับขาเอาละ ไม่นานมันเล่นงานเรา

(ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเราจะเอาหลวงตาไปรักษา ตรงเท้าเลือดไปเลี้ยงน้อยครับ) โอ๊ย มันก็จะค่อยหายไป รักษาเอายานั้นมาใส่ ต่อไปจะค่อยหายไปเอง ถึงระยะมันปล่อยมัน ปล่อยไปหมด แม้แต่ร่างกายจะเป็นอะไรๆ ไม่ค่อยสนใจเดี๋ยวนี้ละ ค่อยแต่จะติดเท่านั้น แต่ก่อนเป็นอะไรขึ้นมาเนี่ย โธ่ กังวลขึ้น ทุกวันนี้ไม่เป็น เวลามันเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนแปลงอย่างนี้ วันหนึ่งๆ นี่ไม่สนใจกับอะไร เรื่องธาตุเรื่องขันธเป็นส่วนสมมุติมันปล่อยของมัน อารมณ์ก็เปลี่ยนแปลง อารมณ์ของจิตนี้เปลี่ยนแปลง ไม่ปรากฏเลยว่ามันคิดเป็นอกุศล ไม่มีเลย คิดก็เป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย คิดอย่างธรรมชาติคือมันคิดเองมันก็เป็นธรรมๆ ไปเลย

แต่ความเมตตาตายก็ให้ละ ความเมตตาที่ครอบไปหมดเลย ร่างกายเจ้าของก็อย่างนี้แต่ จิตไม่เป็น ชำระให้มันได้เถอะนะจิต ไม่มีอะไร มาอยู่ที่จิตหมดเลย กองทุกข์ทั้งหมดเป็นมหันตทุกข์ก็อยู่ที่จิต บรมสุขก็อยู่ที่จิต ชำระได้แล้วเป็นบรมสุข นี่ก็ปฏิบัติตนมาตั้งแต่บวชจนปานนี้ ขยับขึ้นไปเรื่อยๆ เรียนหนังสือก็เรียนอยู่ ๗ ปีเท่านั้น เราเรียนหนังสือ ๗ ปี จากนั้นก็ออกเลย ออกปฏิบัติกรรมฐาน โธ่ ตอนออกกรรมฐานนี่แทนที่จะสะดวกสบายกลับทุกข์มากนะ เพราะ ดัดจิต ฝึกจิต อยู่ภูเขาไม่ค่อยฉันทน์ เดินไปกะว่าจะถึงบ้านเขา ไม่ถึง ต้องพักกลางทางเสียก่อน บิณฑบาตออกมาก็มาฉันตามลานหิน เสร็จเรียบร้อยแล้วข้าวมันเศษมันเหลือก็ไปไว้ให้กระจอน กระแตกิน แล้วล้างบาตร เช็ดเสร็จเรียบร้อยแล้วตาก ผ้าอาบน้ำก็ตาก พอแห้งแล้วขึ้นเขาเลย

ฝึกจิตนี้ฝึกยากที่สุด การฝึกจิตฝึกยาก แต่เวลาได้ผลแล้วก็สมเหตุสมผลกัน ทุกวันนี้ไม่มีอะไร พุดให้มันตรงนะมันจวนจะตายแล้ว หมดงานหมดแล้ว งานของจิตที่จะทำอะไรเพราะอำนาจของกิเลส กิเลสไม่มี ทีนี้มันก็โล่งไปหมดเลย คิดยิบๆ แยะๆ ไปอย่างนั้น ไม่ได้คิด เติลิดเปิดเปิงเหมือนแต่ก่อน คิดยิบๆ แยะๆ นิด..จิต อย่างนั้นละ นี่ละจิตฝึกได้ ฝึกได้ เพราะฉะนั้นท่านถึงสอนให้ฝึกจิต จิตตสูส ทมโธ สาธุจิตเมื่อฝึกหัดดีแล้วก็มีความสุข ท่านว่า

ปล่อยไปหมด เดี่ยวนี้มันปล่อยไปหมดแล้ว อะไรก็ปล่อย ภาระอะไรภายนอกไม่ยุ่งเลย ปล่อย มันเป็นธรรมทั้งดวง..จิต ก็มีแต่ธรรมอยู่นั้น คิดเป็นโลกเป็นสงสารไม่ไปนะ แต่ก่อนมัน

เก่ง เดียวนี้ไม่ไป คิดก็เป็นธรรมไป คิดอะไรเป็นธรรมไปหมดเดี๋ยวนี้ ฝึกเสียจนกระทั่งหมดกิเลสไม่มีติดค้างในหัวใจเลย นั่นละบรมสุขอยู่ที่นั่น เราหาหนีพพานที่ไหน จิตละเป็นนิพพานอะไรจะเป็นนิพพานบ้างเขารู้เลย ไม่ว่าพระพุทธเจ้า-สาวกองค์ไหนเข้าถึงจุดนั้นแล้วรู้กันหมดไม่ถามกัน เป็นอันเดียวกันหมดเลย พระพุทธเจ้า-พระสาวกทั้งหลายที่เข้าถึงจุดนั้นแล้วเป็นอันเดียวกันเสมอกันหมดเลย ไม่ถามกัน

ความสุขของจิตนี้สุขตลอด ไม่มีอะไรมาทวนเลย แต่ก่อนมันทวนจริงๆ จิต เกิดจากกิเลสบังคับให้คิดให้ปรุงไปแต่กิเลสทั้งนั้น เวลาฝึกหัดอยู่มันก็เป็นกิเลสแทรกเข้าไปๆ แต่เวลาฝึกหัดเข้าโดยลำดับจนกระทั่งฝึกหัดได้เต็มที่แล้วที่นี้ไม่มีกิเลสตัวไหนเข้ามาแผง คิดก็เป็นอิสระ แต่ความเป็นอิสระของจิตที่ฝึกหัดเรียบร้อยแล้วมันรู้จักประมาณ คิดยับๆ แยะๆ ไปไหนหยุด คิดมีแต่ธรรมล้วนๆ เรื่องโลกไม่มี มีแต่ธรรม คิดอะไรก็เป็นธรรมไปหมดเลย ไม่เป็นอย่างแต่ก่อน เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง หมด คิดแบบโลกแบบสงสารไม่มี มีแต่เป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย เห็นอะไรสักแต่ว่าเห็น สักแต่ว่ารู้ ไม่ติดไม่พันกัน ไม่ว่าเห็นไม่ว่าได้ยินไม่ว่าอะไร พอผ่านบ้างๆ ดับไปๆ หมดเลย ยังเหลือแต่ความบริสุทธิ์ของจิตเท่านั้น

ให้พากันฝึกนะฝึกจิต นี่ฝึกมาเต็มที่แล้ว เอาเป็นเอาตายเข้าว่าจริงๆ ฝึกก็ดี ไม่ใช่ธรรมดา สมเหตุสมผล เปิดเสียวันนี้ เวลาไปบวชดีใจ ตายไปแล้วเราจะต้องไปสวรรค์ ออกสวรรค์ก็ขึ้นชั้นพรหม พรหมโลก ทบทวนไปมา โห ไปสวรรค์ก็กลับมาตายมาเกิดเหมือนกัน บางทีลงนรกอีกก็ได้ เป็นอย่างนั้นละ ไปพรหมโลกไปไหนมากก็ไม่พ้นความเกิดตายยังติดตามเอาไม่ให้มันเกิดเลยละ เป็นอย่างไรที่นี้มันจะเอาอะไรมาตาย ชัดกันจนถึงขีด ถึงจริงๆ พอมันถึงนั้นหมดเลย อดีต-อนาคตไม่มี มีแต่ปัจจุบัน ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ธรรมกับใจนี้เวลาเต็มที่แล้วใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน

ขอให้ฝึกให้ดีเถอะ อย่าปล่อยวาง นี่ได้อาศัยเต็มภูมิ เชื่อศาสนาเชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อที่หัวใจ หัวใจเป็นอย่างไร เรื่องศาสนาท่านสอนอะไรเป็นอุบายวิธีการของศาสนาที่สอน แต่จิตบริสุทธิ์แล้วก็สว่างหมด สว่างตลอด ไม่ว่ายี่สิบวันว่านั่งว่านอนสว่างอยู่ตลอดเวลา นี่อายุเท่าไรแล้วเดี๋ยวนี้ นี่อายุก็ ๙๗ จะไม่นาน ถึง ๙๗ แล้วไม่นานไปละ ไปก็ไปอยู่ก็อยู่ ไม่มีอดีต อนาคต มีแต่ปัจจุบัน ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันเท่านั้น เรียกว่าเป็นธรรมธาตุแล้ว จิตเป็นธรรมธาตุ เมื่อสิ้นกิเลสหมดแล้วจิตเป็นธรรมธาตุอยู่ในธาตุขันธ์นี้ละ รับผิดชอบกันไปอย่างนั้น

เวลากิเลสมีอยู่อยู่ที่ไหนมีแต่กิเลสแทรกเข้าๆ กิดขวางๆ เวลากิเลสสิ้นไปหมดแล้วมันว่างไปหมดเลย ว่างหมดเลย เรียกว่าหมดงาน งานที่จะทำคืองานถอดถอนกิเลส ท่านว่า วุสิต พุทธุมจริย กต กรณีย นาปริ อิตถตุตยาตติ ปชานาติ การประพฤติพรหมจรรย์ได้จบสิ้นลงไปแล้ว คือการฆ่ากิเลสได้จบสิ้นลงไปแล้ว งานที่ควรจะทำก็คืองานการฆ่ากิเลสสิ้นสุดลงไปแล้ว

งานอื่นที่ยิ่งไปกว่านี้ไม่มี เรียกว่าหมดงาน จิตหมดงานหมดอย่างนั้นละ ลึ้น งานไม่มี งานของจิตที่บริสุทธิ์แล้วไม่มี หมด

คิดก็คิดไปยิบ ๆ แยะ ๆ มันไม่ได้คิดเป็นอารมณ์นะ จิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว ว่าอะไรเห็น ได้ยินไปผ่านไปหมดเลย ไม่ยึดไม่ถือ แต่กิริยาที่ใช้ในโลกนั้นมันก็เหมือนกันกับโลกเขา เวลาพูดเล่นก็เล่น พูดตลกก็มี พูดอะไรก็ได้เหมือนกัน แต่เป็นเพียงกิริยา ธรรมชาตินั้นไม่ออก ไม่มีเอาให้มันถึงขนาดนั้นละพอดี จิตนี้เวลามันคือมันคือจริงๆ กิเลสละพาดคือ ไม่ใช่อะไรพาดคือ กิเลสพาดคือ กิเลสลึ้นไปแล้วไม่มีอะไรคือ จิตไม่คือ จิตเป็นธรรม-ธรรมเป็นจิตเป็นอันเดียวกัน

นี่มันจวนจะตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสีย เราหายสงสัยแล้วโลกอันนี้ ไม่มีอะไรที่จะเป็นเชื้อให้เกิดอีก ไม่มี มันขาดไปหมดเลย โลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรมไปเลย เหมือนวาทะอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร มหาสมุทรกับมหาสมุทรนิยามเป็นกัจจกร ที่นี้จิตเวลามันขาดจากนั้นลงแล้วมันก็เป็นเกาะ เกาะของจิตนี้คือเกาะเสวยสุข ไม่มีอะไรเข้าไปเจือปนเลย

พูดอย่างนี้ก็ได้ยินทั่วประเทศนะ (ทั่วและไปเข้าอินเตอร์เน็ตทั่วโลกอีกครับ) ในชาตินี้ เรียกว่าสุดละ การจับจองป่าช้าเกิดตายจับจองนรกสวรรค์พรหมโลกขึ้นลงเหมือนเขาขึ้นบันไดนะ ลงนรกก็ลง ขึ้นสวรรค์ขึ้นพรหมก็ขึ้นแต่ลงได้ พลิกไปพลิกมาอยู่นั้นละ เพราะกิเลสเมื่อมีอยู่มันจะต้องลบธรรมเสมอ เมื่อกิเลสหมดแล้วไม่มีอะไรลบ ไม่มี สว่างจ้าทั้งวันทั้งคืนหลับตื่นเหมือนกันหมด ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ยืนเดินนั่งนอนก็บริสุทธิ์เต็มทีเดียว อยู่อย่างนั้น นี้ก็ได้ฝึกมาเต็มกำลังความสามารถ ก่อนที่จะมาพูดให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟัง เรียกว่าเอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ความสงสารขึ้นแทนกันนะ จิตที่มันคิดขวางความสงสาร ความเห็นแก่ตัวก็จิตเวลากิเลสขาดลงไปแล้วไม่มี ความเห็นแก่ตัวไม่มี

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกได้ เพราะเราไม่มี เคยพูดให้ฟังแล้วนี่ ที่ว่าเข้าใจไหมดอกเตอร์ นั้นละจับได้ปั๊บเลยทันทีนะ คุณไปคุยมาคำว่าเห็นแก่ตัว เข้าใจไม่ใช่หรือ เป็นอย่างนั้นละ ที่นี้มันสะดุดก็กลืนนะ เพราะมันหมดแล้วอันอย่างนั้นมันหมด ไม่มี เพราะฉะนั้นความเห็นแก่ตัวมันจึงลดศักดิ์ศรีติงามของธรรมลง กิเลสมันหมดแล้วไม่เห็นแก่ตัว เห็นแก่โลกไปหมดเลย กระจายไป ความเมตตาสงสารเป็นไปหมดแหละ มันกระจายไปหมดเลย

พูดมานี้เราพูดเฉพาะผลนะ เหตุนี้แทบเป็นแทบตายไม่ใช่ธรรมดา เหตุนี้เรียกว่าแทบเป็นแทบตาย นั่งสมาธิภาวนาฟาดจนกันแตกของง่ายเมื่อไร นั่งแต่หัวค่ำตลอดรุ่งเลยนั่งภาวนา เราไม่ได้นั่งตลอดรุ่งติด ๆ กันนะ เว้นไปสองคืนสามคืนเว้นไป นั่งไปนั่งมากันแตก ที่แรกมันออกร้อนนะ ออกร้อนเสียก่อน พอออกร้อนแล้วมันก็พอง กันพอง ที่นี้ทางจิตมันหมุนทางธรรมต่างหาก มันไม่ได้มาอยู่กับใจ ปวดแสบร้อนภายในใจมันไม่มี มันพุ่ง ๆ ๆ ที่นี้กันก็แตกคือจิตมันหนักทางอรรถทางธรรม กันแตกไม่รู้ตัวนั่งภาวนา ฟาดเสียจนกิเลสขาดสะบั้นไปหมดจากหัวใจ ที่นี้โล่งหมดเลย ๆ ไม่มีอะไรมาแผ้วพาน มีกิเลสเท่านั้นเป็นเส้นเป็นหนามเป็นหอก

เป็นหลาวที่แทงอยู่อย่างนั้น มีมากมีน้อยมันก็แทงตามส่วนของมัน พออันนี้หมดแล้วโล่งหมด ไม่มีอะไรมาแทงหัวใจ อยู่ไปวันหนึ่งคืนหนึ่ง

ท่านว่าเดินจงกรมว่าความเพียรความเพียรอะไร ถ้าพูดความเพียร ความเพียรเปลี่ยนอิริยาบถ รำพึงถึงอรรถถึงธรรมลึกลึ้นหยาบละเอียดไปอย่างนั้น..เดินจงกรม นั่งภาวนาก็เหมือนกัน กำหนดพิจารณาเรื่องอรรถเรื่องธรรมลึกลึ้นหยาบละเอียดมันจะไปของมันเอง เวลากิเลสมีอยู่ โอ้ อันนี้จะตัวกิดตัววางตลอดธรรมจะออกไม่ได้ คืออันนี้ตีไว้ๆ พออันนี้หมดไปแล้วโล่งหมดเลย มันก็เห็นกันชัดๆ ในหัวใจของเรา มีมากมีน้อยมันจะเสียดจะแทงอยู่นั้น เอาเสียดจนหมดเลย ไม่มี อยู่ที่ไหนสบายหมดเลย เป็นตายมีน้ำหนักเท่ากัน ไม่ปรากฏว่าอยากเป็นอยู่หรืออยากตาย ไม่มี เสมอกันหมด ถ้าว่ามีก็ยกให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนเขา แนะนำสั่งสอน อย่างนี้มี ถ้าอันนี้ไม่มีแล้วเป็นกับตายเท่ากัน ไม่มีอะไรหนักกว่ากันละ ถ้ายกให้ทำประโยชน์ของโลกมี

อย่างทุกวันนี้ช่วยโลกก็ช่วยอย่างนี้ ช่วยทุกแบบนะเราช่วยโลก ช่วยจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว ไม่เคยมีนะ หมดๆ ตลอด เงินที่จะมีในวัดนี้เป็นเงินก้อนเงินอะไรไม่เคยมี มันก็อยู่กับหัวหน้า ได้มาเท่าไรก็หัวหน้าเป็นผู้จัดผู้แต่งผู้สั่ง อะไรหมดๆ ไปเลย นี่ละธรรม ธรรมมีอยู่อย่างนี้จะอยู่ที่ใจ ชำระแล้วจะปรากฏที่ใจ สุดท้ายจิตทั้งดวงกลายเป็นธรรมทั้งแห่งไปเลย พูดอย่างนี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินไหมละ คำพูดที่หลงตาพูดอยู่นี้ วอกๆ อยู่ที่นี่ ยากอยู่ที่จะมีคนมาพูดอย่างนี้ มันเป็นในจิต ถอดออกมาจากจิตพูดได้ ถ้าไม่มีในจิตแล้วจะพูดได้อย่างไร พูดก็ลอยๆๆ ผู้ฟังก็ลอยๆ ไปตามๆ กัน ผู้พูดมันใจลอย ใจไม่หนักแน่น ใจไม่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ถ้าถึงขั้นมันเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นตลอดเวลา นอกจากพูดหนักเบาเล็กน้อยหรือไม่พูดเลยเท่านั้นละ ถ้าจะเปิดให้ออกนี้ก็ผึ้งเลยละ

การจับจองป่าช้าเกิดตายนี้ไม่ทราบว่าจะภพใดชาติใด ใจดวงนี้ละมันไม่ตาย เกิดเป็นเปรต เป็นผีเป็นนรกอเวจีเป็นอินทร์เป็นพรหมก็จิตดวงนี้ หมุนไปมาเพราะวิบากยังมีอยู่ในจิต พอวิบากกิเลสนั้นละสิ้นไปแล้วไม่มี อนาคตก็ไม่สนใจ อดีตไม่สนใจ ปัจจุบันก็เป็นธรรมทั้งแห่งสนใจหาอะไร เมื่อจับถึงตัวมันแล้วจะไปมเงาหาอะไร ไม่มม ให้พากันจำเอา วันนี้พูดให้ฟัง ให้เป็นคติ เอาละพอ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน **FM103.25 MHz**

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ